

[Ulrich.]

Maksimumssum, og dette Laan forrentes og afdrages med en Ydelse af 5 pCt. om Aaret, hvoraf $3\frac{1}{2}$ pCt. skulde være Renten af det til enhver Tid skyldige Beløb og Resten af Ydelsen Afdrag, altsaa et meget betydeligt Afdrag og en meget lav Rente. Det har altid været og er vort Ønske, at de Mennesker, som ved Statens Hjælp kommer i Besiddelse af Smaabrug, skal sættes ind i disse paa saadanne Vilkaar, at der kan være Mulighed for, at de kan eksistere paa disse Brug. Naar de faar et saadant Brug ved Hjælp af et Statslaan, der udgør Prisen for Jorden og Prisen for Bygningerne, og dette ydes paa disse meget favorable Vilkaar, som jeg her har nævnt, er der Mulighed for, at disse Mennesker kan leve paa disse Brug, og at de i deres Levetid kan frigøre sig for det væsentlige af den Gæld, de begyndte med. Dette er som bekendt umuligt for dem ifølge de nugældende Udstykningslove; en Mand, der har faaet Brug efter disse Love, dør lige saa forgældet som den Dag, han er kommet ind i det.

Vi ønsker, der skal kunne gives Lejlighed til at yde mindre Byggelaan til at begynde med til de Mennesker, der ønsker ikke straks at sætte sig i for stor Gæld; disse skal kunne erholde Tillægslaan op til det Maksimumsbeløb, som var gældende paa det Tidspunkt, da de opførte de første Bygninger. Vi ønsker at give et Forskud paa Byggelaan, saaledes at de i nogen Grad kan tilfredsstille deres Bygmester, naar Huset er under Tag, en Trediedel eller noget lignende, som Tilfældet er nu.

Naar der ydes Tillægsjord — hvilket vi ønsker at aabne Adgang til, idet vi betragter det som en overordentlig heldig Form for Udstykningsbevægelsen, at der kan gives et allerede bestaaende Husmandsbrug, som er for lille, et forøget Jordtiliggende —, foreslaar vi, at dette skal ske paa den Maade, at de paagældende faar Jorden imod at give en Prioritet til Staten. De skal ogsaa kunne faa et mindre Byggelaan til Udvidelse af Bygningerne, men i Byggelaan ønsker vi dog ikke at give ud over 3 000 Kr., medens man jo efter den nugældende Lov kan faa det dobbelte. Man maa efter vor Mening fra Statens Side være ganske overordentlig varsom med disse store Byggelaan til saadanne Ejendomme, som faar Jordtillæg, thi det kan ikke være Statens Opgave at skulle opføre nye Beboelsehuse paa en saadan Ejendom; der kan kun være Tale om Udvidelse af Ejendommens Brugs- eller Avlsbygninger, dens Stalde og Lader, og derfor maa et Beløb paa 3 000

Kr. anses for fuldt ud tilstrækkeligt som Maksimum. For saadan Tillægsjord og eventuelle Byggelaan ønsker vi Rentebetingelserne gjort noget strammere, men dog ikke meget. Vi ønsker den aarlige Ydelse sat op med 1 pCt. til 6 pCt., hvoraf de 4 er Rente af den til enhver Tid skyldige Kapital, medens Resten er Afdrag.

De Betingelser, som man fra vor Side ønsker at stille de unge Landmænd, der ved Statens Hjælp skal kunne komme i Besiddelse af Jord, er noget strengere, men, jeg vil ogsaa sige, mere naturlige og fra Statens Side set mere paakrævet end dem, man fra anden Side stiller. Vi maa nemlig kræve, at disse unge Mennesker har vist Villien til at dygtiggøre sig som Landmænd, at de dernæst har vist Villien til at spare noget sammen for at kunne begynde en selvstændig Virksomhed. Vi kræver derfor, at de i mindst 4 Aar efter deres fyldte 18de Aar skal have beskæftiget sig med Landbrug, og at de disponerer over et Beløb, der svarer til mindst $\frac{1}{5}$ af det Statslaan, de ønsker at erholde; hvis de ønsker at faa et Statslaan paa 15 000 Kr., skal de altsaa selv eje 3 000 Kr. Dette er et efter min Mening ganske nødvendigt Krav, thi har disse unge Mennesker ikke en økonomisk Ballast, naar de kommer ind i et saadant Brug, saa er Muligheden for at eksistere der ogsaa saa meget ringere, og de unge Mennesker, som selv ved deres Arbejde har sammensparet denne Kapital, maa derfor foretrækkes fremfor alle andre.

Dernæst foreslaar vi selvfølgelig en Række Bestemmelser om, hvorledes disse Ejendomme skal drives, saa længe Staten har Panteret i dem, Bestemmelser, der er ganske analoge med de nugældende. Vi ønsker, at Ejeren af disse Ejendomme, der er oprettet som fuldstændig frie Ejendomme, frit skal kunne disponere over disse, kun tager vi det Forbehold, at saa længe Staten har Panteret i disse Ejendomme, maa de kun afhændes til en ny Ejer, der opfylder de samme Betingelser, som Staten krævede af ham, der i det paagældende Øjeblik har Ejendommen. Den længstlevende Ægtefælle maa have Ret til at drive Bruget videre, maa altsaa i Forholdet til Staten have Lov til at overtage vedkommende Ejendom.

Endelig aabner vi Adgang til, at alle de Statsfæstere, som er blevet etableret, siden Lovene af 1919 blev ført ud i Livet, kan kræve deres Fæstebrug afløst med Selveje, saaledes at de, naar Byggelaanet er afdraget, kan forlange Ejendommen til en Værdi svarende til Gennemsnittet af de i Budgets Eksistenstid fastsatte Jordværdier.